

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบว่า ตัวอักษร ณ. ตำแหน่งใดของคำในภาษาอังกฤษที่ให้ "สระ" มากที่สุด และน้อยที่สุด โดย "วิธีการโคลซ"
2. เพื่อเปรียบเทียบว่า การมีประโยชน์กับการที่ไม่มีประโยชน์ มีผลต่อการเติมตัวอักษรที่ขาดหายไปหรือไม่
3. เพื่อศึกษาถึงความแตกต่างระหว่างการเติมพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดในข้อความที่มีประโยชน์ และในข้อความที่ไม่มีประโยชน์
4. เพื่อศึกษาถึงความแตกต่างระหว่าง
 - ก. การเติมพยัญชนะต้นในข้อความที่มีประโยชน์ กับในข้อความที่ไม่มีประโยชน์
 - ข. การเติมสระในข้อความที่มีประโยชน์ กับในข้อความที่ไม่มีประโยชน์
 - ค. การเติมตัวสะกดในข้อความที่มีประโยชน์ กับในข้อความที่ไม่มีประโยชน์

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย นิสิตระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2518 จำนวน 96 คน และนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ปทุมวัน) ปีการศึกษา 2518

จำนวน 84 คน โดยไม่จำกัดชั้น รวมทั้งสิ้น 180 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบโคลซ 6 ชุด ซึ่งเป็นบทความภาษาอังกฤษค่อนข้างยาก แต่ตัดตัวอักษร ณ. ตำแหน่งที่ต่างกัน อันใดแก่ ตำแหน่งพยัญชนะต้น สระ และตำแหน่งตัวสะกด ในการตัดอักษรแต่ละแบบนั้นจะมีทั้งให้ประโยคนำ 1 ประโยค และแบบที่ไม่มีประโยคนำให้

2. นาฬิกาจับเวลา

การดำเนินการวิจัย

การรวบรวมข้อมูลกระทำสองแบบ คือ แบบแรกผู้รับการทดสอบมาสมัครด้วยตนเอง แบบที่ 2 ผู้วิจัยเข้าไปทำการทดสอบในห้องเรียน ในแบบแรกผู้วิจัยให้ผู้รับการทดสอบจับสลากว่าจะได้ทำแบบทดสอบชุดใด ส่วนแบบที่ 2 ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบตั้งแต่ชุดที่ 1, 2, 3 ไปถึงชุดที่ 6 แล้วจึงเริ่มชุดที่ 1 ใหม่ ผู้รับการทดสอบนั่งที่เว้นที่ การทำแบบทดสอบจะไม่จำกัดเวลา แต่ผู้วิจัยจะบันทึกเวลาเริ่มต้นและเวลาที่แต่ละคนทำเสร็จ ในการทดสอบแต่ละครั้งจะมีคนคุมสอบ 2 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาสัดส่วนของคะแนนระหว่างคะแนนของแต่ละคนกับคะแนนเต็ม ทั้งนี้ เพราะคะแนนเต็มของแบบทดสอบแต่ละชุดไม่เท่ากัน เนื่องจากจำนวนอักษรที่ถูกตัดในแบบทดสอบแต่ละชุดไม่เท่ากัน

2. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ตัวแปร จากสัดส่วนของคะแนนในกลุ่มที่ตัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด ในแบบที่มีประโยคนำและไม่มีประโยคนำ

3. เปรียบเทียบค่ามัธยิมเลขคณิตของสัดส่วนของคะแนนในกลุ่มที่ตัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด โดยรวมแบบมีประโยคนำและไม่มีประโยคนำเข้าด้วยกัน เพื่อ

ความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีทดสอบของนิวแมน-คูลส์

4. หาจำนวนอักษรที่ผู้รับการทดสอบแต่ละคนเติมได้ใน 1 นาที ในแบบทดสอบทุกชุด

5. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ตัวแปร ของจำนวนอักษรที่ผู้รับการทดสอบเติมได้ใน 1 นาที ในแบบทดสอบที่ตัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด ทั้งแบบที่มีประโยชน์และแบบไม่มีประโยชน์

6. เปรียบเทียบมัธยิมเลขคณิตของจำนวนอักษรที่ผู้รับการทดสอบเติมได้ใน 1 นาที ในกลุ่มที่ตัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด แบบมีประโยชน์ และแบบไม่มีประโยชน์ เพื่อความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีทดสอบของนิวแมน-คูลส์

ผลของการวิจัย

1. จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ตัวแปรของลักษณะของคะแนนในกลุ่มที่ตัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด ในแบบที่มีประโยชน์ และไม่มีประโยชน์ พบว่า

1.1 ลักษณะของคะแนนในแบบทดสอบที่ตัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.2 ลักษณะของคะแนนในแบบทดสอบที่มีประโยชน์ และในแบบที่ไม่มีประโยชน์ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

1.3 ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของคะแนนในแบบทดสอบที่ตัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด กับการที่มีหรือไม่มีประโยชน์ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. จากการเปรียบเทียบมัธยิมเลขคณิตของลักษณะของคะแนนในกลุ่มที่ตัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดโดยรวมแบบมีและไม่มีประโยชน์เข้าด้วยกัน เพื่อความแตกต่างเป็นรายคู่พบว่า

2.1 มัชฌิมเลขคณิตของสัดส่วนของคะแนนในกลุ่มที่คัดสรร ($\bar{X} = 0.90$) แตกต่างจากมัชฌิมเลขคณิตของสัดส่วนของคะแนนในกลุ่มที่คัดพยัญชนะต้น ($\bar{X} = 0.76$) และกลุ่มที่คัดตัวสะกด ($\bar{X} = 0.72$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

2.2 มัชฌิมเลขคณิตของสัดส่วนของคะแนนในกลุ่มที่คัดพยัญชนะต้น กับในกลุ่มที่คัดตัวสะกดไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

3. จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ ๒ ตัวแปร ของจำนวนอักษรที่ผู้รับการทดสอบเติมได้ใน 1 นาที ในแบบทดสอบที่คัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด ทั้งแบบที่มีและไม่มีประโยคนำ พบว่า

3.1 จำนวนอักษรที่ผู้รับการทดสอบเติมได้ในแบบทดสอบที่คัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

3.2 จำนวนอักษรที่ผู้รับการทดสอบเติมได้ในแบบทดสอบที่มีประโยคนำ และในแบบทดสอบที่ไม่มีประโยคนำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3.3 มีความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งของตัวอักษรที่ถูกคัดกับการมีหรือไม่มีประโยคนำที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

4. จากการวิเคราะห์ผลย่อย พบว่า

4.1 จำนวนอักษรที่ผู้รับการทดสอบเติมได้ใน 1 นาที ในแบบทดสอบที่มีประโยคนำและไม่มีประโยคนำ แตกต่างกันเฉพาะในกลุ่มที่คัดสรรเท่านั้น ส่วนในกลุ่มที่คัดพยัญชนะต้นและตัวสะกดนั้น การมีประโยคนำหรือไม่มีประโยคนำให้ผลไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

4.2 จำนวนอักษรที่ผู้รับการทดสอบเติมได้ใน 1 นาที ในแบบทดสอบที่คัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทั้งในแบบที่มีประโยคนำ และแบบไม่มีประโยคนำ

5. จากการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของจำนวนอักษรที่ผู้รับการทดสอบเติมได้ใน 1 นาที ในแบบทดสอบที่คัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด ทั้งในแบบที่มี

ประโยคนำ และแบบไม่มีประโยคนำ เพื่อดูความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า

5.1 มีขนิมเลขคณิตของจำนวนอักษรที่เติมได้ ณ. ตำแหน่งสระแตกต่างจากมีขนิมเลขคณิตของจำนวนอักษรที่เติมได้ ณ. ตำแหน่งพยัญชนะต้น และตัวสะกดอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทั้งแบบมีประโยคนำ และแบบไม่มีประโยคนำ

5.2 มีขนิมเลขคณิตของจำนวนอักษรที่เติมได้ ณ. ตำแหน่งพยัญชนะต้น และตำแหน่งตัวสะกดไม่แตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 ทั้งแบบมีประโยคนำ และแบบไม่มีประโยคนำ

จากผลการวิจัยดังกล่าวอาจสรุปได้ดังนี้

1. อักษร ณ. ตำแหน่งที่ให้สระมากที่สุดคือพยัญชนะต้นและตัวสะกด ถ้าขาดหายไปจะทำให้เติมให้ถูกต้องได้น้อย และเติมได้ช้ากว่า เมื่อเทียบกับสระซึ่งเป็นตำแหน่งที่ให้สระน้อยที่สุด เมื่อขาดหายไปก็สามารถเติมให้ถูกต้องได้มากกว่าและเร็วกว่าด้วย

2. การมีประโยคนำไม่ช่วยให้ผู้รับการทดสอบเติมอักษรที่ขาดหายไป ณ. ตำแหน่งต่าง ๆ ได้มากขึ้นกว่าที่ไม่มีประโยคนำ แต่ช่วยให้ผู้รับการทดสอบเติมสระได้เร็วขึ้นกว่าที่ไม่มีประโยคนำ

ข้อเสนอแนะ

1. การตัดตัวอักษรบางตัวในคำออก อาจนำไปใช้เป็นแบบฝึกหัดฝึกการเขียน การสะกดคำของเด็กได้ โดยเริ่มแรกจะตัดอักษรที่ให้สระน้อยออก แล้วให้เด็กเติมตัวอักษรลงไป ตัวอย่างเช่น We are saving for the summer h_l_d_ys. เด็กจะต้องใช้เหตุผลในการเดาคำที่ให้เติมนั้นเป็นคำอะไร และต้องพยายามสะกดคำให้ถูกต้อง วิธีดังกล่าวจึงเป็นการฝึกการใช้เหตุผล เข้าประจักษ์กับสิ่งบอกแนะจากข้อความในประโยค

2. ควรจะได้มีการวิจัยคำว่า แบบทดสอบที่ตัดตัวอักษร ณ. ตำแหน่งต่างกันในคำ. จะสามารถใช้วัดความเข้าใจในการอ่านได้หรือไม่ และการตัดอักษรแบบใดจึงจะวัดได้

3. ในการวิจัยที่เกี่ยวกับสาระของตัวอักษรครั้งต่อไปควรจะมีการแปรจำนวนของประโยคนำหรืออาจจะบอกประโยคปิดท้ายของบทความตอนนั้นด้วย เพื่อที่ว่าจำนวนของประโยคนำเท่าไรจึงจะทำให้ผู้รับการทดสอบเติมอักษรได้มากขึ้นกว่าที่ไม่มีประโยคนำ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย